

les seäst jálle mõda sain, olli mul rõõm
selle näggusa pu párrast. Nüud hiljaste
käisün jálle seddasamma teed, ja otsisin
omma illust puud tagga; agga ei olnud
sedda mitte ennam. Kulasin rahwa käest
járrele, kas ehk olli ommeti nimaks mahha
raiutud sanud sepárrast, et olli sedda uut
wilja-maad ülle wågga árrawarijatanud.
Sest ei olnud súud, waid, et pu olli úksi
senna kohto seisma jánuud, kanged tulid
ollid minnewal fewwadel sedda katki murd-
nud. Mõtlesin siis isseenneses, et need
wôssud, mis enniste pakkuste selle tugge-
wa pu ümber seisid, ollid ommeti selle sure
pu hoidmisseks häddaste tarwís olnud; ja
jálle, et se faste, mis pu oksade ja lehtede
peält mahha tilgub, ja se warri, mis pak-
sud lehhed ümberringi la-utawad, neid
wåtimaid wôssusid nende faswatamisse
jures ollid fossutanud ja tuggewaks ait-
nud. Sest mõttest sain weel teise peäle.
Tulli minno mele, et ka keige wåggewa-
mad ja joukamad innimesed tarwitawad

feige wåtimatte ja maddalatte käest abbi,
kui ei pea ihho ülespiddamisse polest mitte
hukka minnema, ja et sest peaksid suurt
luggu rahwas maddalo põlwe rahwast
kalliks arwama ning auustama, nenda kui
suur Jumimal ei te fa mitte wahhet selle
wåljaspidise põlwe polest innimeste wah-
hele, egga pea ühhestai ennam luggu kui
teisest. — Agga weel sain kolmandama
mõttie peäle. Nenda kui need nummetud
wôssud ollid priskesti faswanud senni kui
ollid alles selle sure pu al seismas, nenda
maddala põlwe rahwas sawad omma wål-
jaspidise seisusse polest siis vast hõlbo
peäle, kui helde Jumimal neile lahket ja
hallemelelist üllemat ja wallitsejat on so-
winud, ja ni kaua, kui allamad lapselikko
sanna kuulmisega wannema pole truiste
hoiawad. Ja kui küllarahwas omma per-
rega ja nabrettega falli rahho sees ja sõbra
melega moistwad ühhes ellada, ni kaua
neil on mõnnus waikne luggu maias.
Kohhe agga kui igga tühja asja párrast fibbe